

Knudret stifttand. Med stædig, omhyggelig flagren nægter Knud Steffen Nielsens digte stadigvæk at holde sig til sagen, heldigvis.

Blækklassen, der snakker af sig selv.

Af LARS BUKDAHL

Knud Steffen Nielsen: Intarsia. Et forhalingspapir. 62 sider. 148 kr. AfterHand.

JEG ved ikke, hvorfor jeg propper alle de avisudklip ind i mine bøger, når de kun er årsag til fælt implosive ærgrelser? For eksempel sad jeg lige og samlede mine tanker til den her anmeldelse af Knud Steffen Nielsens nye, brandgode digtsamling *Intarsia* (iflg. Fremmedordbogen = indlagt arbejde i træ m. træsorter i flere farver!). *Et forhalingspapir*, som nemlig målrettet havde spredt dem ganske fantastisk, da jeg løst bladrende faldt over Erik Skyum-Nielsens mavesure anmeldelse af Nielsens forrige samling *Toppilot* fra 2004, hvor der om et digtcitat blandt andet står:

»Sådan en 10-liniers digtoptakt er ikke alene snotforvirret, den er også helt enkelt grim. Den har

ingen klanglig fylde, ingen syntaktisk holdning, intet kriterium for sit ordvalg. Den er med andre ord 'ren produktivitet', eller, om man vil, en fetischistisk dyrkelse af sig selv som regelsabotage.«

Læg mærke til, hvordan kritikeren anvender en pseudo-objektivering (helt enkelt, ingen, ingen, intet) af egen subjektivt smagende formdom (jep, rimer på fordom) til at skyde digteren en slet avant-garde-poetik i skoene, som denne, så vidt jeg ved, aldrig har erklæret sig som tilhænger af. For ergo kan det også kun være gusten, Brandesk litteraturpolitik, der ligger bag min egen ofte udtrykte glæde over Knud Steffen Nielsens poesi, da det jo åbenbart er og bliver et faktum, at den er grim som arvesynden.

Men, hey, Skyum, HELT ÆRLIGT synes jeg faktisk Knud Steffen Nielsens poesi er skøn som en forbandet drøm, i sin herligt hullede klang, i sin syntaks' musikalske mangel på holdning, i sit rigt

differentierede og diverterende ordvalg. Det er bare en anden skønhed end den fade, anonyme, selvtilfredse, Skyum priste for nyligt i sin anmeldelse af den gamle, reaktionære litteraturpolitiker Peter Poulsens nye udvalg af sig selv. Og nu er det min tur til at citere en digtbegyndelse, den er på 15 linier, og det er begyndelsen på den nye samplings allerførste digt:

»Jeg vil oversætte det sidste, jeg/ tænkte på/ fordi jeg ikke vidste,/ hvad det indebar, og hvor langt ude i/ i tungen, og hvor langt nede i hjertet. Betyder måske mere end/ det jeg fik sagt, men/ det er mig. Jeg nedsatte lige en kommission./ Vi holder øje med legetøj, der forestiller noget andet, end/ det giver sig ud for. Og med blækklassen, der snakker af sig selv./ Nu har jeg lige overført noget af det ubevidste, men hvad med hjørnet, som er ædt op af tre af dyrene, af skolopendre, ku vi sige./ Rygraden og de afnavne rester. Se lige/ der på dugen! Der er

asket ud på det hele./ Det er ikke skolopendre.«

Det lyder så meget af akkurat Nielsen, med sin adræt springende distraktion og sin lumske elastiske diktation, som ikke lyder som nogen andre i dansk poesi (det vil sige midt imellem, men lige temmelig langt fra Peter Nielsen og Henrik Have, sådan cirka), hvilket også betyder noget, i hver fald når man som jeg synes, det lyder skønt. Men det lyder også præcis som vores allesammens kvæmende (og) distræte bevidstheder, når vi for eksempel sidder dér ved morgenbordet og stirrer på dugen de to-tre, måske endda ti-tolv minutter længere end *nødvendigt*, efter maden er spist, og kaffen er drukket og avisen læst, og hvem siger, at de to-tre, måske endda ti-tolv minutter er dit mindst sande og sigende stykke tid, blære-læser?

Der er i digtene en glidende overgang mellem ledeløs, billedflimret falden i staver - distraktion i renkultur så at sige - og hver-

dagslig, konkret tale hulter til bulter: »I stedet for hønsetråd bruger vi løs af/ det forhåndenværende. Lidt efter lidt indhenter/ baljen havet, og elpiskeren overtages af styrtvinde.«

Og glimtvis er digteren også bare hele tiden så sjov og klog, og nogle gange, i visse glimt, begge dele på samme tid, her helt Ben-nysk.

»Jeg ledte efter et åndssvagt stykke papir, et garantibevis/ til en cd-spiller, som godt nok kun/ udgør 400 kr., men det er jo også en slags penge, og det var rart at finde./ Rarere end hvis det ikke havde været væk.«

At læse Knud Steffen Nielsen er at finde det ene garantibevis efter det andet på vores skrøbelige intet, som vi længe *ikke* har savnet. Det er, som om digteren i dette bind er blevet den mindste smule mere bitter og melankolsk, men det tilgiver vi ham gerne, så længe han uldent raslende bliver i sit embede.

weekendavisen
23. juni 2006